

உ

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபை,

கும்பகோணம்.

ப்ரசரம் 37.

ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி

வைசாக சுத்தபஞ்சமி தினம் ஸ்ரீ சங்கரஜயந்தி. அந்த தினம் நிகழும் விரோதி வருஷம் சித்திரை-மீ 21-உ (3-5-49) செவ்வாய்கிழமை வருகிறது.

"சங்கரர்" என்ற பதத்திற்கு எல்லா மக்களுக்கும், ஸகல உயிர்களுக்கும் ஷேஷமத்தையும், மங்களத்தையும் கொடுப்பவர் என்று அர்த்தம். பெயருக்கேற்றபடி ஸமஸ்த ஜீவராசிகளுக்கும், மஹோபகாரத்தைச் செய்தருளிய ஸ்ரீமத் பகவத்பாதர்களை, ஜயந்தி தினத்தென்று கூடி உத்ஸவத்தைக் கொண்டாடி ஸ்ம்ரிக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். சங்கர விஜயத்திலுள்ள "ஸ்ரீ சங்கர அவதார" கட்டத்தின் க்ரந்த மூலத்தையும் அதன் தமிழரையையும் வாசகர்களின் உபயோகத்திற்காக போடப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள் ஸாக்ஷாத் கைலாஸபதியின் அவதார புருஷர். ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் கசடறக் கற்றறிந்த ஞானி. ஸர்வக்ரூர். 32 வயதுதான் பூத உடலைத் தாங்கி நின்றார். புகழ் உடம்பை என்றென்றும் அழியாதவண்ணம் இருக்கும்படியாகச் செய்துள்ளார். ஸேதுமுதல் ஹிமயமலைவரை தேசமெங்கும் ஸன்யாஸ ஆச்ரமம் பூண்டு, யாத்திரைசெய்து, பிற மத பண்டிதர்களுடன் வாதம் செய்து, அவர்களை ஜெயித்து, பரம்பராகம்மான அத்வைத வேதாந்தத்தை நிலைநாட்டி, காஞ்சீ முதலான பல இடங்களில் மடங்களை நிறுவி, அதில் சிஷ்ய பரம்மரைகளை ஸ்தாபித்து, புதிய தேவாலயங்களை அமைத்து, பழய கோவில்களிலிருந்த குறைபாடுகளைக் களைந்து, சுத்தமான பூஜை நடவடிகைகளை ஏற்படுத்தி, அக்ஞானத்தினாலுண்டான துர்மதக்கொள்கைகளைக் கண்டித்து, வைதிக தர்மத்தை நிலைநிறுத்தி, பத்தியமான ஞானமார்க்கத்தை உபதேசித்து, தெய்வப்பற்றிற்கும், மதப்பற்றிற்கும், வேதாந்த ப்ரசாரத்திற்கும், பல வழிகளில் தான் ஸ்தாபித்த மடங்கள் பயன்படுவதற்கான மார்க்கத்தைக் காட்டி, சிஷ்யகோடிகள் உய்யுமாறு பல அற்புதமான க்ரந்தங்களை இயற்றி, தன் அத்வைத வேதாந்தத்தை அனுபவத்தில் காட்டி, இது போன்ற அமானுஷ்யமான செய்கைகளினால் லோகத்துக்குப் பரமோகராரம் செய்துள்ளார்.

இப்படிக்கு,

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையோம்.

=====

व्यराजत तदाऽऽर्याबा शिवैकायतवेतना ।

दृष्ट्वा शिवगुरुर्यज्वा भार्यामार्या च गर्भिणीम् ॥

वृषाചലേശം സതതം സ്മരന്തേകാഗ്രചേ തസാ ।

ഉയാണുതാം ഖൂവാന്തു ശംഖൊ ജൂന്ദെഖ്വേവീ ഉണ്ണുതേവീ ॥ ॥ ൨ ॥

वृषाचलेशं सततं स्मरन्नेकाग्रचे तसा ।

दयाळुतां स्तुवन् शंभो दीनेष्वपि महत्स्वपि ॥ ॥ ൪ ॥

വഖ്യയേ ഡ പയൊരാശിഃ പെന്തെന്തുന്തൊരീവ ഉശുന്താക് ।

കതല്ലൊ ഉശദെ ജാഖി ഡംപെന്തെന്തുശുഹകുക്തെന്തെ ॥ ॥ ൪ ॥

ववृधे स पयोरशिः पूर्णेन्दोरिव दर्शनात् ।

ततस्सा दशमे मासि संपूर्णशुभलक्षणे ॥ ॥ ൯ ॥

ഉവഖെ ജായവകുന്ദ ഉ ഖ്വൊതുഖ്വെ ശുഹപെന്തു കെ ।

ഉണ്ണൊന്തെ ജാഖിജിന്താഉശുഹകുക്തെ ജാഉയാ യാതെ ॥

दिवसे माधवर्तळ च स्वोच्चस्थे ग्रहपन्न के ।

मद्भ्याह्ने चाभिजिन्नाममुहूर्ते चार्द्रया युते ॥

ഉജയാചവെഖെഖ ഹാന്തജം ഉണ്ണജഖെ ।

ഖ്രഖെതാ കന്ധം ഡാജ്ജീ നീരീജെഖ ക്തൊന്തെ ॥ ॥ ൧൧ ॥

उदयाचलवेलेव भानुमन्तं महौजसम् ।

वसूता तनयं साध्वी गिरिजेव षडाननम् ॥ ॥ ൧൧ ॥

ജയഞ്ചീവ പെന്തൊജീ വ്യാഡം ഡകുഖകീ യധാ ।

കതെഖൊഖെ നീരീകുക്തെ ഉശുഹകുക്തെഖ വെഉന്തെ ॥ ॥ ൧൧ ॥

जयन्तमिव पौलोमी व्यासं सत्यवती यथा ।

तदैवाग्रे निरीक्षयेय मनुभूयेव वेदनाम् ॥ ॥ ൧൨ ॥

ഉ കൂഹുജുജാറാജം കീന്ദെകം ഉന്തുശെഖെ ।

ഊന്ദിരീരേകേകൃഃ ഖ്വതെജോഹി ഹ്യാഡയകം ഉരോ ഊ ॥

ഉവാകാരകാരകാരഗണരേ രീഷദിതൊഹിതെഃ ।

ഈവചാകാര ചാതൊകൃ വിവൃതാ വിഘ്നതാ ഹിയാ ॥കൗ॥

ച തുർഭുജമുദാരാഭ്യാം ത്രിനെത്രം ചന്ദ്രശേഖരം ।

ദുർനിരീക്ഷ്യൈഃ സ്വതേജോഭിർഭാസയന്തം ദിശോ ദശ ॥

ദിവാകരകരാകാരഗൗരീരീഷദിതൊഹിതൈഃ ।

ഏവമാകാര മാലോക്യ വിസ്മിതാ വിഹ്ലാഭിയാ ॥ ॥൧൪॥

കീം കീം കീരീഷ്യാപചയ്യുഃ ഉന്യുഭവ ഉഭീഷ്വതഃ ।

പാരം ക്ഷന്യുതഃ ഉത ഉതി ഉഷ്ണാഹ്വതി ഖ്വയഃ ॥ ॥കൗ॥

കിം കിം കിമിദ്രാശ്ചര്യം മന്യദേവ മദീപ്സതം ।

പരം ത്വന്യത്സമുദൂതം മിതി ചിന്താഭൃതി സ്വയം ॥ ॥൧൫॥

ഉഷ്ണാഹ്വതിഃ പ്രണിതം തസ്മൈഃ കൗതുകതാപാജി ।

ഖ്വയഃ പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ഭവോ ഹ്വയഃ ക്ഷണൈഃ ॥ ॥കൗ॥

ഉദീക്ഷന്ത്യം പ്രണമിതം തസ്മൈഃ കൗതുകതാപാജി ।

സസൃജുഃ പുഷ്പവർഷാണി ദേവാ ഭുവ്യന്തരീക്ഷ്യാഃ ॥ ॥൧൬॥

കൃഷ്ണാകതികാഗന്ധസബന്ധുരോ ഉന്യുഭവവേഗ ॥

ഉന്യഃ പ്രകാശിതാകാശാഃ ഖ്വയഃ പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ॥ ॥കൗ॥

കന്ധകലികാഗന്ധസബന്ധുരോ മരുദാവവൗ ॥

ദിശഃ പ്രകാശിതാകാശാഃ സാ ധരാ സാദ്രാ ബഭൗ ॥ ॥൧൭॥

പ്രായഃ പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ജ്വലന്ത്യം പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ।

പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ജ്വലന്ത്യം പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ॥ ॥കൗ॥

പ്രായഃ പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ജ്വലന്ത്യം പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ।

പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ജ്വലന്ത്യം പ്രാപ്തവക്ത്രാണി ॥ ॥൧൮॥

ततश्श्रुत्वा पिता सोऽपि निथिं ब्राव्येव निर्द्धनः ॥

ഈഈഈ നീതരാം ഉിക്തവിക്തപരം നാഹുഠകൃത।

ക്രവിഹ്യാവം തു ജാനാതീ ശംഹൊന്യാബൊധയച്ചുശാ ॥൧൫॥

मुमुदे नितरां चित्तेवित्तेशं नाभ्यलक्ष्यत।

आविर्भावं तु जानाति शंभोर्नाबोधयच्चसा ॥२५॥

ശ്ലാക്ഷാ ശീവഗൗരൂധുജ്ഞാ യജ്ഞനാമൃണീവൃതഃ ।

വിപ്രാനാകാരയാശാല ഘരന്ദീരവി ഡവൃതഃ ।

स्नात्वा शिवगुरुर्यज्वा यज्वनामग्रणीस्ततः ।

विप्रानाकारयामास पुरन्धीरपि सर्वतः ॥ २६ ॥

തളൊക്തവൊ മഹാ നാശീക് ഘരൊ ഡമൃതീ ഡക്തഃ ।

ധാന്യരാശീം മഖിഹ്യാഽശൌ വിമൃയാമൃയഃ പ്രമൃതവാനു ॥

तदोत्सवो महा नासीत् पुरे सद्गनि सन्ततम् ।

धान्यराशिं मखिभ्योऽसौ विद्भ्याभूयः प्रदत्तवान् ॥

ധാന്യാശി ഹിരീ വിപ്രഹ്യാ വെമവിമൃയാ മൃഗേഷ ഡഃ ।

വാശാംശി ഹിരീയാ മൃഗീ ഡമൃതാനി പ്രമൃതവാനു ॥ ൧൭॥

धनानि भूरि विप्रेभ्यो वेदविद्भ्यो दिदेश सः ।

वासांसि भूयो दिव्यानि सफलानि प्रदत्तवान् ॥ १८ ॥

ഘരന്ദീരണാം മ നീരന്ദീരവശുജാ മമൃതവാനു ।

വമൃതവാനു മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ ॥ ൧൯॥

पुरन्धीणां च नीरन्ध्रंवस्तुजा तमदादसौ।

घटोद्धनीर्बहुशो गाश्च सालङ्कारास्सदक्षिणाम ॥ २९ ॥

ഘട്ടൊമൃതവാനു മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ ।

തമൃതവാനു മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ മൃഗേഷാ ॥

माङ्गल्यदास्तु मम मङ्गळदेवतायाः ॥

॥१॥

ഈണ്ണാ ഈണ്ണുവിപുലധരീ വേദനേ ഈരാരേഃ

मुग्धा मुहुर्विदधती वदने मुरारेः

പ്രേമഭക്തപ്രാപ്രണിഹിതാനി ഗതാഗതാനി ।

प्रेमत्रपाप्रणिहितानि गतागतानि ।

ಶಾರಾ ഈശ്ವರಾಚ್ಯുധುಕരീവ ഈಣോತ್ತമೋ ಯಾ

माला दृशोर्मधुकरीव महोत्पले या

ഈ റേ ശ്രീധം ഈരതം ഈരാരസംഘവായാഃ ॥

॥൨॥

सा मे श्रियं दिशतु सागरसंभवायाः ॥

॥२॥

ശ്രീഭിതാകൃഷ്ണധിമയ് ഈഞാ ഈകുന്ദം

आमीलिताक्षमधिगम्य मुदा मुकुन्दं

ശ്രീനന്ദകന്ദമനിമേഷമനങ്ഗതന്ത്രം ।

आनन्दकन्दमनिमेषमनङ्गतन्त्रम् ।

ശ്രീകേകാരവൃതകന്ദീകപെകൃന്ദേകം

आकेकरस्थितकनीनिकपक्षमनेत्रं

ഈകൈകൃ ഈവേന്ദു ഈജജ്ജ്വലയാജ്ജ്വലായാഃ ॥

॥൩॥

भूत्यै भवेन्मम भुजङ्गशयाङ्गनायाः ॥

॥३॥

ബാഹുന്ദരേ ഈജ്ജ്വലതഃ ശ്രീതകേകളവൃതലൈ യാ

बाहन्तरे मधुजितः श्रीतकौस्तुभे या

ഈരാരാവരീവ ഈരീരീയധീ വിഹാതി ।

हारावलीव हरिनीलमयी विभाति ।

കാലപ്രഭാ ഹമവതൊഽപി കടാകൃഷ്ണാശാരാ

कामप्रदा भगवतोऽपि कटाक्षमाला

കയാണബാവഹതു റെ കരയായാഃ ॥ ॥൪॥

കലയാണമാവഹതു മെ കമലാലയാഃ ॥ ॥൪॥

കാഅാ ഞുചാബിഅതിതൊരവരി റെകുടഹാരഃ

കാലാമുദാകിലലിതൊരസി കെടമാരഃ

ധാരാധരഃ സുവരതി യാ തടിടഭുനേഗ ॥

ധാരാധരഃ സുവരതി യാ തടിടഭുനേഗ ॥

ചാതുസുഭസുജഗതാഃ ചഹരീയചിതിഃ

മാതുസസമസ്തജഗതാഃ മഹനീയമൂർതിഃ

ഹചാണി റെ ചിരതു ഹാമുവരതനയാഃ ॥ ॥൫॥

മദ്രാണി മെ ദിശതു മാർഗവനന്ദനയാഃ ॥ ॥൫॥

പ്രാപ്തം പെചം പ്രധചകഃ വഠു ധക്രഹാവാക്

പ്രാപ്തം പെചം പ്രധചകഃ വഠു ധക്രഹാവാക്

ചാക്രയഹാജി ചയാചാധിനി ചനുധേന ॥

മാഭുഗല്യമാജി മധുമാധിനി മന്മതേന ॥

ചയാപകെകൃതീഹ ചഹാരകൃണാധുഃ

മയാപതേതദിഹ മന്തരമീക്ഷണാർദ്ധം

ചഹാരഃ ച ചഹാരഃ ചഹാരഃ ॥ ॥൫॥

മന്ദാലസം ച മകരാലയകന്യകയാഃ ॥ ॥൫॥

വിശ്വാചരേഭുപെചവിഹുചചാചകൃഃ

വിശ്വാചരേഭുപെചവിഹുചചാചകൃഃ

കൃതഭുഹേതാരധികം ചാവിചിതൊഭാഃ ॥

അനന്ദഹേതുരധികം മുരവിദിഷോഽപി ॥

അഭെണിഭെചതു ചധി കൃണാകൃണാധുഃ

ईषन्निषीदतु मयि क्षणमीक्षणार्द्धं

ഇന്ദ്രീവരൊഛരസൊഛൊഛരശീഭീരായാഃ ॥

॥൭൩॥

इन्दीवरोदरसहोदरमिन्दिरायाः ॥

॥൭൪॥

ഇച്ചൊ വിശീച്ചൊ ഉതയൊടവി യയാ ഉയാച്ചു

इष्टा विशिष्टमतयोऽपि यया दയാद्र

ഉച്ചൊ ശീവിച്ചൊ പെഉം ഞൊതം തൊളെ ।

दृष्ट्या त्रिविष्टपपदं सुलभं लभन्ते ।

ഉച്ചൊഃ പ്രച്ചൊ കരൊമാരജീവീശീരൊം

दृष्टिः प्रहृष्टकमलोगरदीप्तिरिष्ट

പൊളൊം കൃശ്ശൊ ഉ ഉ പൊക്കാരവിച്ചൊ രായാഃ ॥

॥൭൫॥

पुष्टिं कृषीष्ट मम पुष्करविष्टरायाः ॥

॥൭൬॥

ഉച്ചൊച്ചുയാനുപവനൊ ചുവിണൊ ഞൊധാരൊം

दद्याद्दयानुपवनो द्रविणाम्बुधारां

കുവുശ്ശകീകുവുവിച്ചൊശീശൊളെ ।

अस्मिन्नकिञ्चनविहङ्गशिശौ विषण्णे ।

ഉച്ചൊച്ചുവെച്ചുഉപെന്യ ചീരായ ഉരൊം

दुष्कर्मघर्ममपनीय चिराय दूरं

നാരായണപ്രണയിന്ദ്രയനൊ ഞൊവാഛഃ ॥

॥൭൭॥

नारायणप्रणयिनीनयनाम्बुवाहः ॥

॥൭൮॥

ഗീഭൊവതെതി മാരൊച്ഛൊജശൊഭരീതി

गीर्देवतेति गरुडध्वजसुन्दरीति

ശൊകൊ ഞൊശീശൊശൊവരവതൊളെതി ।

शाकाम्बरीति शशिशेखरवल्लभेति ।

ஸூத்ரிவ்விதிபுரையகெதிஷு ஸம்வ்விதா யா

சூத்ரிஸ்திதிபுரையகெதிஸு சம்ஸ்திதா யா

தனெஸு நகவ்விஹுவநெகமுரொஸுரூனெணு || ||க௦||

தஸ்யை நமஸ்திஹுவநைககுரூஸ்தரூயை || ||௧௦||

ஸூரூனெகூ நகொடவ்ஹு ஸூஹககூஹவபுரஸூலெகூ

ஸூரூயை நமூஸ்து ஶுஶகரூஶலபுரஸூரூயை

ஸூரூனெகூ நகொடவ்ஹு ஶூரூணீயமுணாணூவாயெயெ ।

ரூரூயை நமூஸ்து ரமணீயகுணாணீவாயை ।

ஸூரூனெகூ நகொடவ்ஹு ஶூரூதபுரூநிகெதநாயெயெ

ஸகூரூயை நமூஸ்து ஶதபுரூநிகெதநாயை

ஸூரூனெகூ நகொடவ்ஹு ஶூரூரூனெகூதவ்ஹூஹாயெயெ || ||க௧||

புரூரூயை நமூஸ்து புரூஸூதமவல்லஶாயை || ||௧௧||

நகொடவ்ஹு நாயீகூநிலாநநாயெயெ

நமூஸ்து நாலீகநிலாநநாயை

நகொடவ்ஹு ஶூரூரூணீயமுணாணூவாயெயெ ।

நமூஸ்து ஶூரூரூணீயமுணாணூவாயை ।

நகொடவ்ஹு ஶூரூரூணீயமுணாணூவாயெயெ

நமூஸ்து ஶூரூரூணீயமுணாணூவாயை

நகொடவ்ஹு நாயீகூநிலாநநாயெயெ || ||க௨||

நமூஸ்து நாராயணவல்லஶாயை || ||௧௨||

நகொடவ்ஹு ஶூரூரூணீயமுணாணூவாயெயெ

நமூஸ்து ஶூரூரூணீயமுணாணூவாயை

நகொடவ்ஹு ஶூரூரூணீயமுணாணூவாயெயெ ।

നമോഽസ്തു ഭൂമണ്ഡലനായികായൈ ।

നശോദവ്യാം ചൈവാളിചയാപാരായൈ

നമോഽസ്തു ദേവാദിദയാപരായൈ

നശോദവ്യാം ശാജ്ജായാവതൃഹായൈ ॥

॥കൗ॥

നമോഽസ്തു ശാർഗ്ഗായുധവല്ലഭായൈ ॥

॥൧൩॥

നശോദവ്യാം ചൈവൈ ഹൃദയനന്ദനായൈ

നമോഽസ്തു ദേവ്യൈ ഭൃഗുനന്ദനായൈ

നശോദവ്യാം വിജ്ഞാനാശ്വതി വൃഷ്ടായൈ ।

നമോഽസ്തു വിഷ്ണോരൂരസി സ്ഥിതായൈ ।

നശോദവ്യാം ചൈവൈ ക്ഷമയാപായൈ

നമോഽസ്തു ലക്ഷ്മ്യൈ കമലാലായായൈ

നശോദവ്യാം ചൈവൈ വാസുദേവായൈ ॥

॥കൗ॥

നമോഽസ്തു ദാമോദരവല്ലഭായൈ ॥

॥൧൪॥

നശോദവ്യാം കാഞ്ചൈ ക്ഷമയാപായൈ

നമോഽസ്തു കാന്ത്യൈ കമലേഷണായൈ

നശോദവ്യാം ചൈവൈ ഹൃദയനന്ദനായൈ ।

നമോഽസ്തു ഭൂത്യൈ ഭുവനപ്രസൂത്യൈ ।

നശോദവ്യാം ചൈവൈ ഹൃദയനന്ദനായൈ

നമോഽസ്തു ദേവാദിഭിരർചിതായൈ

നശോദവ്യാം നന്ദാത്മജവല്ലഭായൈ ॥

॥കൗ॥

നമോഽസ്തു നന്ദാത്മജവല്ലഭായൈ ॥

॥൧൫॥

സംപത്കരാണി സകലേന്ദ്രിയനന്ദനാനി

സംപത്കരാണി സകലേന്ദ്രിയനന്ദനാനി

दिग्घस्तिभिः कनककुंभमुखावसृष्ट

ஸ்புவூஹிநீ விஜயவாரூஜவாஸூதாஹீ |

स्वर्वाहिनी विमलचारुजलाप्लुताङ्गीम् ।

புராதநூஷாஸி ஜமதாஃ ஜநநீஃபெரஷ

प्रातर्नमामि जगतां जननीमशेष

வொகாயினாயமுஹிணீஃஜூதாஸ்பிஃபுசீ | ||கக||

लोकाधिनाथगृहिणीममृताब्धिपुत्रीम् ॥ ||१९॥

கஜவெ கஜவாகுஷவஹ்வெ கூஃ

कमले कमलाक्षवल्लभे त्वं

காரூணாவூரதாரஹீதெரவாஹீஃ |

करुणापूरतरङ्गितैरपाङ्गैः ।

குவவொகய ஶாஶகஹநாநாஃ

अवलोकय मामकञ्चनानां

புரயஜஃ வாகுஷகூசீஃ ஜயாயாஃ || ||உஃ||

प्रथमं पात्रमकृत्रीमं दयायाः ॥ ||२०॥

ஸூவஹி யெ ஸூகிஹிரஶீஹிரஹஃ

स्तुवन्ति ये स्तुतिभिरमीभिरन्वहं

சூயீஶயீஃ சூஹவநஶாதரஃ ரஶா |

त्रयीमयीं त्रिभुवनमातरं रमाम् ।

முணாயிகா முரூதரஹாமூஶாஹிநொ

गुणाधिका गुरुतरभाग्याभागिनो

ஹவஹி தெ ஹுவி ஶூயஹாவிதாஸயாஃ || ||உக||

भवन्ति ते भुवि बुधभाविताशयाः ॥ ||२१॥

ஆறுமுகனைப் போலும், இந்திராணி ஜயந்தனைப்போலவும், ஸத்தியவதி வியாஸ முனிவரைப் போலவும், அதிப்பிரகாசமுள்ள மகனைப் பெற்றாள்.

அப்போதே இவ்வாரியாம்பிகை நான் கு கைகளுடையதும், முக்கண் படைத்ததும், சிரத்தில் சந்திரனைத் தாங்கியதும், சூரிய கிரணம்போன்று வெண்ணிறமும், சிறிது சென்னிறமும் கலந்த கண்களைக் கூசவிக்கும் தன்னொளிகளால் பத்து திசைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதுமான ஒரு உருவைத் தன்முன் கண்டு ஆச்சர்யமுற்று, பயத்தினால் பிரஸவ வேதனையை யநுபவித்தாற்போல் மெய்சோர்ந்து, "இஃதென்ன விந்தை! யான் விரும்பியதோ வேறு, இங்கு தோன்றியிருப்பது மற்றொன்று" எனத் தன்னுள் சிந்தித்து எழுந்து வணங்க அவாவுற்று நிமிர்ந்து பார்க்கையில் தேவர்கள் வானத்தினின்று பூமியில் மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

அச்சமயம் செந்தாமரை மொட்டின் மணம் நிறைந்த காற்று வீசியது. எத்திசையிலும் ஆகாயம் பிரகாசமாக இருந்தது. பூமி எங்கும் செழித்திருந்தது. யாகாக்நிகள் பெரும்பாலும் வலமாகச் சுழலும் ஜுவாலைகளுள்ளனவாய் ஜுவலித்தன. இதுகாறும் துன்மதங்களின் கொடுமையால் மிக வருந்திய ஸாதுக்களின் மனமும் தெளிந்தது.

அக்குலமாது தான் விரும்பியதல்லாத மற்றொருவைக்காணிலும், தன் முன் தோன்றிய அவ்வுருவம் ஸ்ரீ விருஷாசலேசரெனத் தீர்மானித்து, விநயத்துடனும், சுறுசுறுப்புடனும் வணங்கிநின்று "ஸ்வாமி! இளமைப் பருவத்திற்குரிய லீலைகளை யான் காணுமாறு அருள்புரிக" என்று மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீ பரமேசுவரரை வேண்டினள்.

பிறகு அங்கு தம் சுயரூபத்துடன் தோன்றியிருந்த அச் சிவ பெருமான் நொடிப்பொழுதில் ஓரிளங்குழமியாகமாறி அம்மகவு உதடுகளைச் சிறிதசைத்து கால் கைகளை உதறிக்கொண்டு அழுதது.

அப்பொழுதே இவ்வாரியாம்பிகையும் தான் இதுகாறும் கண்ட காட்சியின் நினைவை முற்றிலுமிழந்தவளாய் மாயையின் வயப்பட்ட மனதை யுடையவளானாள். உலகனைத்தையும் மயங்கச்செய்யும் மஹேசனது மாயையும் இதற்கீடாகவில்லை.

அங்கிருந்த மடந்தையரோவெனில் முன் கூறியவாறு ஈசனது ஸ்வரூபம் தோன்றியதையோ பின் இளங்குழவியாக மாறினதையோ நிகழ்ந்த எதையுமே அறிந்தாரில்லை. பின்னோ வளரும் சந்திர பிம்பம்போல் பிரகாசிக்கும் ஓர் குழந்தை பிறந்ததாகவே நினைத்தனர்.

அங்கிருந்த வயது சென்ற மாதர்கள் அச் சமயம் செய்ய வேண்டியனவற்றைச் செவ்வனே செய்து முடித்தனர்.

அங்கவதரித்தா ஸ்ரீ சங்கரரின் தந்தையாகிய அச்சிவகுருவும் தமக்குப் புதல்வன் பிறந்த செய்தியைக் கேட்டு வறிஞன் புதையல் கிடைக்கப்பெற்று மகிழ்வதுபோல் அளவற்ற மகிழ்ச்சியை யடைந்தனர். தாம் இச்சிறந்த புத்திர பாக்கியம் பெற்ற பெருமையினால் ஸகல பாக்கியமும் பெற்ற குபேரனையும் மதித்தரில்லை.

அவ்வாரியாம்பிகை ஸ்ரீ சிவபெருமானே அவதரித்தாரென்று தானறிந்தனளேயன்றி மற்றவர்கறிவிக்க வில்லை.

பிறகு தீக்ஷித சிரோமணியாகிய சிவகுரு நீராடி பலவிடங்களினின்றும் அந்தணர்களையும், உத்தம ஸ்த்ரீகளையும் வரவழைத்தனர். அப்போது அவ்வூரில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இடைவிடாது பெருந்திருநாளாக இருந்தது. சிவகுரு கற்றறிந்த தீக்ஷதர்களுக்குத் தான்னியக் குவியல்களை ஏராளமாகக் கொடுத்தனர். வேத முணர்ந்த அந்தணர்களுக்கு அளவற்ற பொருள்களை யீந்தனர். மேலும் தேவர்களுக்குரிய சிறந்த வஸ்திரங்களையும், பழங்களையும் அளித்தனர். உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்கு அளவற்ற பல பொருள்களையும் இடைவிடாது கொடுத்தனர். குடம் போன்ற மடிகளைத் தாங்கிய எண்ணிறந்த பசுக்களை முறைப்படி அலங்கரித்து தக்ஷிணைகளோடு தானம் கொடுத்தனர். இந் நன் கொடைகளையெல்லாம் தன் நலம் கோராது ஸ்ரீ விருஷாசலேசர் எப்போதும் பிரீதியடைவாராகவென்றே தத்தம் செய்தனர். இவ்வாறு அறிஞரான சிவகுரு பிராம்மணர்களை முன்னிலும் மேலாக திருப்தியடைவித்துத் தம் சுற்றத்தாருடன் ஸந்தோஷமாய் வாழ்ந்திருந்தனர்.

அழகிய இலக்ஷணங்களுடையவளான அவ்வாரியாம்பிகையும் நீண்ட கண்களும், அகண்ட மார்பும், முழந்தாள் அரையில் தொங்குகின்ற இரு கைகளும், அழகிய அகண்ட நெற்றியும், தாமரையை இகழும் சிறிது சிவந்த கடைக்கண்ணும், பூர்ணிமைச் சந்திரனை யவமதித்த முகத்தினொளியும், வரவர உயர் நோக்கிவரும் கதிரவனின் காந்திபோன்ற நாற்புறமும் பரவுகின்ற வெண்ணிறமான மெய்யொளியும், திருவடித்தாமரையில் சங்கு சக்கிரம் கொடி இவற்றினுருவாயமைந்த இரேகைகளும், இவ்விதம் முப்பத்திரண்டு இலக்ஷணங்களும் அமைந்த மின்னலுக் கொப்பான திருமேனி யடைந்தவனும், பார்த்தளவிலேயே பார்ப்பவர்களுக்கு மிகக் களிப்பை யளிப்பவனும், இளமைப் பருவத்திலுள்ளவனுமாகிய பாலருந்தும் தன் மைந்தனை அன்புடன் கண்களாலருந்தியருந்தி (பார்த்துப் பார்த்து) கண்ணனைக் கண்டுகளிக்கும் யசோதைபோலும், சந்திரனைக் கண்டானந்திக்கும் சகோதரபேடுபோலும், நொடிப்பொழுது காணாதிருக்கவும் மனந்தாளாதவளாய் அருமையாய்ச் சீராட்டிக்கொண்டுச் சுகமாயிருந்தனர்.

இவ்விதம் ஆசார்ய மூர்த்தி அவதாரம்செய்து அனேக பால லீலைகளையியற்றி ஐந்தாவது வயதில் உபநயநமாகி, குருகுலத்தை யடைந்து வேதமோதி வருகையில், ஒரு துவாதசியன்று ஒரு ஏழை இல்லத்திற்கேகி பிணைக் கேட்க, அவ்வீட்டம்மை பிணைக்கொடுக்க வேறொன்றுமில்லாமல் வறுமையினால் வருந்தி, தன்னில்லத்திருந்த ஒரு நெல்லிக்கனியை மாத்திரம் பிணையளிக்க ஸ்ரீ ஆசார்ய மூர்த்தியின் மனங்கரைந்து, மஹாலக்ஷ்மியை நோக்கி

"கல்யாண வ்ருஷ்டிஸ்தவம்" அல்லது "கனகதாராஸ்தவம்" என்ற ஸ்தோத்ரத்தை விக்ஞாபனம் செய்ய, மஹாலக்ஷ்மி ப்ரஸன்னமாகி வீட்டில் தங்க நெல்லிக்கனிகளைச் சொரிந்தருளினாள்.

=====

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபை, Kumbakonam
29-4-1949.